

אל"ת ששון יצחייק ז"ל - מקצוען עד הסוף

אל"ת ששון יצחייק נפטר במפתיע. ששון, או כפי שכולם הכירוהו - "ששי", השתייך לקהילת המודיעין שנים רבות, ועבר בה את כל סולם הדרגות החל מטוראי ועד לאלוף משנה. את כל שירותו הצבאי בילה ששון ביחידה אחת, והתרכז כל הזמן באספקט אחד של איסוף המודיעין, אספקט שאף בבטאון פנימי זה איננו נוהגים להכביר עליו מלים.

המקצוע היה כל עולמו של ששון - אף "פסק זמן" אותו נטל ליציאה ללימודים אקדמאיים היה תוך פזילה לשימוש המקצועי ר המודיעיני אותו יעשה בידע הנרכש. ואכן, עם תארים אקדמאיים ב מתמטיקה ובערבית, קשה היה להתמודד עם ששון, לא רק בטכניקה הספציפית אלא אף בהכרה ובהבנה של התהליכים המסתתרים מאחרי הנוסחאות.

ששון ידע, באופן מזהיר, להפעיל את אנשי המקצוע השונים שעבדו לצידו. ידע להגדיר להם בבירור את מבוקשו, ופעמים רבות, בהסתמך על אינטואיציה מעמיקה - להתוות אף צורת פתרון. לא בחינם זכו עבודותיו ה מקצועיות של ששון להכרה רחבה יותר (ככל שהרשתה זו מידת הסווג) והוא אישית אף זכה להיות חתן פרס בטחון ישראל לשנת 1972.

צורת העבודה של ששון, השקעת הזמן ללא לאות ושעות העבודה המשונות היו לשם דבר. קצב העבודה אותו הכתיב - שחק בדרך כלל את כל הסובבים אותו, מהם אף שהיו צעירים ממנו בשנים רבות.

יחד עם זאת - ששון היה איש משפחה למופת. היינו מתבדחים לא אחת, כיצד היה מקדיש את שעות אחר הצהריים הראשונות לאחר העבודה - לבית ולילדים, ורק אחר כך היה חוזר וממשיך לעבוד עד לשעות הקטנות של הלילה.

דברי הספד של מפקד היחידה, על קיבורו של אל"ת ששון יצחייק ז"ל

כמו רק אתמול היה החבר ששי, חברי לנשק וד - ימינו מזה שנים, בא להרעיבנו, כי כלה ונחרצה מעימו-לפרש מן השרות. לא התעללו כל מאמצי לשכנעו, שישאר ושימשיך לתרום מכשרו הרב וממרצו הבלתי נדלה, כפי שעשה ברציפות שלושים שנה וכן כתבתו ל-ששי ביום הפרידה במכתב שנראה לי היום כהספד -

"ששי ידעי,

לאחר השנים הרבות שהקדשת ל-צה"ל, כולן בשירות הטף שהוא מן החשובים ביותר בקהילת המודיעין, ושבו עברת את כל הדרך עד לפסגה-הרשה לי להודות לך בשם כולם. הכשרון והתחילת, המסירות והיעילות, התבונה והלואיאליות שצינור ככל דרכך, עמדו לך להשאיר אחריך מרוב חוק, מפואר ועשיר הצלחות, שתורפתן לבטחון ישראל לא תסולא בפז. צר לי אשיות שהחלפת לעובדו. מי החסר לנו מכל הבחינות."

עז כאן מכתב הפרידה, וחינה, לא חלפו שנתיים, ושכנו להפריד מ-ששי-והפעם לבצה.

אבלות הדאבות עומדות עתה על קברו של ששי שחי משפחות, משפחתו הקרובה, רעייתו וילדיו אשר אינם מזה, ויחידתו הגדולה, בה שיקע את חלבו ורבו עד תום, עשרות בשנים, מזה והיו באבלן למשפחה אחת.

בשם ילדך ורעייתך - כי כבר יונגם מנשוא, בשם רעיך וקירוביך - כי אין להם מנחה, ובשם יחידתך - שירך רב לך בתפארתה - היה שלום אב, חבר, חייל ומפקד.

לאלוף משנה ששון כי איננו - מצדיע ומכבין ונלו עטוף יגון -

"ה מ ג ד ל ו ר"

המשפחה תפשה מקום עיקרי הן בשיחות האינטימיות והן באותה שותפות שהיינו שותפים כולנו לארועים המשפחתיים (ומי מאתנו לא אכל בכל פה את ה"עוגות שי בתיא" אותן היה ששון שב ומביא). גם כמפקד וכמנהל היה לששון סגנון אישי משלו - לא תמיד מקובל על הכל, בהחלט לא אופטימלי אך בראש וראשונה אישי ואנושי.

מדיניות ה"דלת הפתוחה" בה היה יכול כל אחד, חוגר כקצין, להכנס למשרדו לבקש, להעיר או להתווכח - אין לה משל ודומה בכל מקום אחר.

דאגתו של ששון ל"דור ה המשך", לחיילים ולקצינים אותם היה צריך להשאיר בחיל, או את אלו שהיה צריך לגייס, גם היא היתה טבועה בסגנונו האישי. קשה למצוא מפקדים אחרים שהיו מבקרים בבתי הורים ומנסים בכל כוחם והשפעתם לשכנע אנשים לבוא ולהתגייס, או להשאיר לשירות קבע בחיל המודיעין. ואכן לא היה שני לששון בהשגת "מיטב הנוער" לשירות בחיל.

גם כשעזב, פרש במלוא אוננו - "אותי לא יוציאו על אלונקה" היה נוהג לומר. פרישתו היתה בהכרתו כי מיצה את דרכו המקצועית בחיל, וזאת למרות תפקידים נוספים ש הוצעו לו.

לא היה זה קל לעבוד עם ששון - מכל הבחינות. אולם כל מי מאתנו שנתגלגלה לידו הזכות לראות "איש מקצוע בפעולה" - הרגיש הרגש היטב כי עבדנו מול איש מקצועי מן המדרגה העליונה.

קשה עד בלתי אפשרי לכתוב מלות הספד על אדם כשאסור לך לומר בה עסק ומה עשה כל ימיו. אומר רק -

ששון איננו - דור נוסף הולך וכלה מן העולם בהשקט בהסתור ולא עת.

סא"ל - שי